

РЕШЕНИЕ

№ 2509

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **883** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В. И. М., срещу Решение № 4657 от 05.12.2022 г., постановено по НАХД № 7758/2022 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 7-и състав.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде отменено наказателното постановление, алтернативно да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН или да се намали размерът на наложената санкция.

Ответникът по жалбата – зам. председател на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Осигурителен надзор“, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да отхвърли и да остави в сила решението на СРС. Подробни съображения в подкрепа на становището си е изложил в представена писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че касационната жалба

следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

С Наказателно постановление (НП) № Р-10-132 от 16.05.2022 г., издадено от зам. председател на Комисия за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Осигурителен надзор“, на касатора е наложено административно наказание на основание чл. 351, ал.1, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) „глоба“ в размер на 3000 лева за административно нарушение на чл. 121в, ал. 7 от КСО.

С обжалваното в настоящето производство съдебно решение, СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен кат, въззивният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства и въз основа на тях е обосновал правен извод за законосъобразност и правилност на оспореното наказателно постановление.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 7-ми състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Решението е правилно.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право. Правилно са изяснени фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция.

Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление.

Правилен е и изводът на районния съд, че цитираната нарушена норма на чл. 121в, ал. 7 КСО съдържа конкретно правило за поведение, което виновно не е било изпълнено своевременно и за което, в съответствие с изискванията на чл. 351, ал. 1, т. 3 от КСО е ангажирана административнонаказателна отговорност на касатора, в качеството му на изпълнителен член на Съвета на директорите и представляващ дружеството.

Безспорно е установено, че към датата на извършване на нарушението – 01.09.2021г., собствените средства на „Пенсионноосигурително дружество Бъдеще“ АД, покриващи границата на платежоспособност, не са инвестирани във финансови инструменти по чл. 176, ал. 1, т. 1-4 и влогове по чл. 176, ал. 1, т. 5 от КСО.

С приемането на новата редакция на чл. 121в от КСО в ДВ, бр. 19 от 05.03.2021 г., са въведени нови специфични изисквания по отношение на собствените средства, с които дружествата следва да разполагат. Така съгласно чл. 121в, ал. 7 от КСО,

императивно е посочено, че пенсионноосигурителното дружество е длъжно да поддържа най-малко 75 на сто от собствените средства, покриващи границата платежоспособност по чл. 121в, ал. 6 от КСО, във финансови инструменти по чл. 176, ал. 1, т. 1-4 и влогове по чл. 176, ал. 1, т. 5 от КСО в банки, които не са производство по несъстоятелност. От друга страна с § 112, т. 3 от Преходните и заключителни разпоредби към ЗИД на КСО, обн. в ДВ, бр. 19 от 5 март 2021 г. на пенсионноосигурителните дружества е даден срок до 31.08.2021 г. да приведат капитала на дружествата в съответствие с изискванията на цитираните по-горе разпоредби на чл. 121в, ал. 6 и ал. 7 от КСО. С оглед на което - представляваното от Т. В. дружество е разполагало с повече от два месеца да инвестира най-малко 75 на сто от собствените средства на дружеството, покриващи границата на платежоспособност по чл. 121в, ал. 6, изречение второ от КСО, във финансови инструменти по чл. 176, ал. 1, т. 1-4 от КСО и влогове по чл. 176, ал. 1, т. 5 от КСО в банки, които не са в производство по несъстоятелност.

Споделя се изводът на въззивния съд за липса на основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Допуснатото забавяне при изпълнение на нормативно регламентираното задължение в продължение на два месеца е съществено с оглед обществените отношения, които са предмет на регулация от нарушената правна норма. Доколкото нарушението е на просто извършване не се изисква настъпване на определен вредоносен резултат. Ето защо не са налице предпоставки да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН в процесния случай, като съдът изцяло се солидаризира и с посочените в обжалваното НП съображения за неприложимост на тази разпоредба. Твърдяното ненастъпване на съставомерните вредни последици правилно е отчетено от административно наказващия орган при определяне на размера на наложеното административно наказание - в минималния, предвиден от закона.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява валидно, допустимо и правилно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски на основание чл. 63д, ал. 5 във връзка ал. 4 от ЗАНН, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

Водим от горното, Административен съд – София град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4657 от 05.12.2022 г., постановено по НАХД № 7758/2022 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 7-и състав.

ОСЪЖДА В. И. М., с ЕГН: [ЕГН] в, да заплати на Комисия за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.